

[Ejner Larsen]

helt store luksus møder man, når loven fastslår, at vinduet i medhjælperens værelse ikke må vende direkte ud mod svinegården eller møddingen. Det er nok en af de bestemmelser i loven, som kunne få Fremskridtspartiet til at tale om unødigt formynderi. Ifølge loven skal hele herligheden også kunne låses – der står ikke noget i loven om, hvorvidt der skal låses indefra eller udefra. Som rosinen i pølseenden fastslås det, at der kun må staves to medhjælper ind i et sådant værelse. Arbejdsgiveren kan nægte at modtage medhjælperen, såfremt han ved aftale om arbejdsforholdet har forevist falske anbefalinger over for arbejdsgiveren. Man gør jo meget for at få arbejde i dagens Danmark, så den mulighed er selvfølgelig nærliggende.

Jeg nævner alle disse bestemmelser – og jeg har kun taget nogle ganske få ud af medhjælperloven – for at bevise, at man kan blive ved med at finde sådan nogle forældede formuleringer; det er loven i al almindelighed, der er forældet.

I § 22, stk. 1, hedder det, at arbejdsgiveren er berettiget til at sætte medhjælperen på porten, såfremt han krænker husordenen. Denne husorden er med 100 pct.s sikkerhed fastsat af arbejdsgiver egenhændigt, og arbejdsgivere har forskellig opfattelse af, hvordan husordenen skal være. Men man kan altså blive sat på porten, hvis man overtræder den.

Jeg synes, denne lov er en museumsgenstand. Jeg talte om danefæ, men nu vil jeg trække det lidt længere op og sige museumsgenstand. Det kan kun være tåber eller nostalgiske mennesker, der vil fastholde loven i dens nuværende form. Derfor går vi selvfølgelig ind for det forslag, der foreligger her.

Henrik Toft (V):

I sin begrundelse for at fremsætte dette forslag om en såkaldt modernisering af medhjælperloven bevæger Socialdemokratiet sig jo 200 år tilbage i tiden.

Hvis jeg også skulle gå tilbage, kunne jeg jo sige som H. C. Andersen, at forkundskaber er nyttige, og netop medhjælperloven kender jeg fra begge sider, nemlig både som medhjælper og som én, der gennem mange år har haft glæde af at have mange virkelig dygtige medhjælper ansat, uden at det nogen sinde har givet problemer med, at vi skulle nogen steder hen for at få tolket lovgivningens opstillinger over, hvordan

forholdene skal være indrettet, for det gælder for netop dette område, at det hviler på et gensidigt tillidsforhold mellem parterne, der kan fungere, uden at man behøver at skulle have retsinstanter indblandet.

Hvor er der for øvrigt områder tilbage, hvor samarbejdet mellem såkaldte arbejdsgivere og arbejdstagere foregår så gnidningsfrit, og hvor der lønnes efter kvalifikationer? Det forholder sig jo også sådan i dag, at der er mangel på medhjælper, og derfor bliver de, der er tilbage, selvfølgelig også behandlet godt. For øvrigt tror jeg, medhjælperlovens regler om ferie og løn under sygdom er noget af det bedste, der findes på arbejdsmarkedet.

Desværre er medhjælperantallet af flere forskellige grunde faldende, og det gør bestemt også begrundelsen for beslutningsforslaget mindre.

Venstre kan ikke se, at der er behov for at ændre den lovgivning, der findes, for der er ikke tale om, at der er problemer rundt omkring, sådan som det blev nævnt af den sidste ordfører. Derfor afviser Venstre dette beslutningsforslag.

Jørgen Estrup (RV):

Medhjælperloven er jo lidt af en socialdemokratisk mærkesag, og vi har set en række eksempler på forslag til indførelse af den generelle ferielov på området. Som bekendt har vi fra radikal side sagt nej til disse forslag, og vi har ikke ændret opfattelse på det punkt.

Nu er man altså gået et skridt videre og lægger op til en generel modernisering af medhjælperloven. Jeg synes, man må begynde med at konstatere, at beslutningsforslaget lider af i hvert fald én mangel, nemlig at det ikke fastslår, at det i høj grad drejer sig om arbejds- eller uddannelsesforhold for personer under 18 år. Tredive af lovens paragraffer vedrører under-18-årige. Tre af dem vedrører over-18-årige og har i øvrigt aftalefrihed, hvilket vel er et ganske fornuftigt princip på arbejdsmarkedet.

Derfor synes jeg, at man indledningsvis må konstatere, at medhjælperforhold er specielle forhold og ikke funktionærforhold i traditionel forstand. Derfor bør der, så længe der er medhjælper, nok også være en medhjælperlov, men det er klart, at gruppen af medhjælper er hastigt svindende.

Hvad angår det tidssvarende i loven, kan jeg derimod godt tilslutte mig en række af de ek-